

Egyenlő rész

Azokból a kockákból építkeztem, amiket nem szedtél el.
Hagytam, azt mondták, te vagy a gyengébb.
Anyu gyakran emlegette azt is, hogy te nyomok nélkül jöttél,
A lila hegeket a hasán én csináltam.
Azóta is a maradékkal kell szöszmötölnöm,
hogy a halvány csíkok mentén eljussak a gyerekkorig.

Tükrök

Anyám mindig megszidott, ha egy tükröt összetörtem.
Attól félt, hogy hét évig lesz szerencsétlen.
Mégis, talán épp az ilyenek miatt, örökre szerencsétlen maradt.
Ami engem illet, sosem hittem az ilyesmiben,
a tükröket meg amúgy is utáltam.
Néha még most is találok szilánkot a bőröm alatt.
Neki úgy tűnt, egy másik világot török szét.
Persze tudtam, rajta kívül senki sincs mögötte.
Most már attól félek, ott ragadtam egy csillogó darabban,
és hogy a tenyerem nem viszket eléggé.

Szabadulás

Gyerekként a nyarakat mindig mamáéknál töltöttem.
Itt, a kertben és az ólak körül kellett volna emberré válnom.
De egy este jött valaki, hogy minden a rossz helyen,
nézzék, itt a rajzon. Két hónapunk van.
Végül a házukat meghagyhatták.
A dózerokat együtt figyeltük.
Az öregek sírtak.
Én csendben néztem.
Nekik maradt egy térképük a semmihez.
Én még nem voltam ember.

Vörös Gergely (1992): a pozsonyi Comenius Egyetem angol-filozófia szakos hallgatója. Légen él.